

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
K XLVIII. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
15. KVĚTNA 2011 – 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

„Podporovat povolání v místní církvi“

Drazí bratři a sestry!

XLVIII. světový den modliteb za povolání, který budeme slavít 15. května 2011 o 4. velikonoční neděli, je výzvou k tomu, abychom se zamysleli nad tématem: „Podporovat povolání v místní církvi“. Před sedmdesáti lety ustanovil ctihodný Pius XII. Papežské dílo pro kněžská povolání. Následně byla biskupy mnoha diecézí založena podobná díla, na jejichž vedení mají účast kněží i laici a která jsou odpovědí na výzvu Dobrého Pastýře, který „když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,36–38).

Snaha podporovat povolání a pečovat o ně má jasnou oporu na stránkách evangelia, kde Ježíš volá své učedníky k následování a vychovává je s láskou a péčí. Předmětem naší zvláštní pozornosti by měl být způsob, jakým Ježíš povolával své nejbližší spolupracovníky, aby hlásali Boží království (srov. Lk 10,9). Především je zřejmé, že prvním krokem byla modlitba za ně. Dříve než je povolal, strávil Ježíš noc o samotě, v modlitbě a v naslouchání Otcově vůli (srov. Lk 6,12) a ve vnitřním povznesení nad každodenní skutečností. Povolání učedníků se rodí z důvěrného rozhovoru Ježíše s Otcem. Povolání ke kněžské službě a k zasvěcenému životu jsou především plodem stálého kontaktu s živým Bohem a vytrvalé modlitby, která k Pánu žně stoupá jak z farních společenství, tak z křesťanských rodin, i ze společenství, jež se modlitbě za povolání zvláště věnují.

Pán na začátku svého veřejného působení povolal několik rybářů, zaujatých prací na břehu Galilejského jezera: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí“ (Mt 4,19). Své mesiášské poslání jim zjevil mnoha „znameními“, která vyjadřovala jeho lásku k lidem a dar Otcova milosrdenství. Slovem i životem je vychovával k tomu, aby byli připraveni stát se pokračovateli v jeho díle spásy. A nakonec, když „věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otcovi“ (Jan 13,1), svěřil jim památku své smrti a zmrtvýchvstání a před svým nanebevstoupením je poslal do celého světa s příkazem: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy...“ (Mt 28,19).

Je to zavazující a fascinující nabídka, s níž se Ježíš obrací na ty, kterým říká: „Následuj mě!“: zve je, aby se stali jeho přáteli, naslouchali jeho Slovu a žili s ním. Učí je bezvýhradně se odevzdat Bohu a šířit jeho království podle zákona evangelia: „Jestliže pšeničné zrnó nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24). Zve je, aby opustili svou vůli uzavřenou do sebe, své myšlenky na seberealizaci, a ponořili se do jiné vůle – do vůle Boží, a nechali se jí vést. Dává jim zakusit bratrství, které se rodí z této naprosté odevzdanosti Bohu (srov. Mt 12,49–50) a které se stává charakteristickým rysem Ježíšova společenství: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35).

Následování Krista je náročné i dnes. Vyžaduje, aby se člověk učil upírat pohled na Ježíše, důvěrně ho poznával, naslouchal mu ve Slově a setkával se s ním ve svátostech. To znamená, že se učí svou vůli přizpůsobovat jeho vůli. Jde o opravdovou školu formace pro ty, kdo se pod vedením kompetentních církevních autorit připravují na kněžskou službu a na zasvěcený život. Pán nepřestává povolávat lidi ve všech životních obdobích, aby sdíleli jeho poslání a sloužili církvi v služebném kněžství a v zasvěceném životě.

„Církev je také povolána chránit tento dar, vážit si ho a milovat jej. Je zodpovědná za vznik a růst kněžských povolání.“¹ Zvláště v této době, kdy se zdá, že Pánův hlas je přehlušen „jinými hlasy“ a kdy se nabídka následovat ho v darování svého vlastního života může jevit jako příliš těžká, by každé křesťanské společenství a všichni věřící měli vědomě přijmout závazek podporovat duchovní povolání. Je důležité povzbuzovat a podporovat ty, kdo vykazují jasné znaky povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, a dát jim zakusit vřelé přijetí celého společenství, když řeknou své „ano“ Bohu a církvi. Povzbuzuji je týmiž slovy, která jsem adresoval těm, kdo se rozhodli vstoupit do semináře: „Udělal jste dobře. Lidé totiž budou vždycky potřebovat Boha i v době, kdy světu vládne technika a globalizace; Boha, který se zjevil v Ježíši Kristu a který nás shromažďuje ve všeobecné církvi, abychom se s ním a skrze něho učili pravému životu také tím, že budeme zachovávat a uplatňovat kritéria opravdového lidství.“²

Je zapotřebí, aby každá místní církev byla stále vnímavější a pozornější k pastorační povolání a aby na různých úrovních – v rámci rodiny, farnosti i společenství – vedla děti a zvláště mladé lidi, chlapce i dívky, tak jako Ježíš vedl své učedníky, aby dozrávali k opravdovému a vřelému přátelství s Pánem, které se bude rozvíjet prostřednictvím osobní i liturgické modlitby. Ať se učí pozornému a plodnému naslouchání Božímu Slovu, ať rostou v poznání Písma a ať stále více chápou, že ztotožnit se s Boží vůlí neznamena popřít a zničit lidskou osobu, ale umožnit jí, aby objevila a následovala tu nejhlubší pravdu o sobě. Konečně ať prožívají nezištné a bratrské vztahy s druhými, protože pouze v otevřenosti Boží lásce člověk nalezne pravou radost a naplnění svých tužeb. „Podporovat povolání v místní církvi“ znamená mít odvahu v pozorné a přiměřené pastorační povolání ukazovat tuto náročnou cestu následování Krista, která je velmi bohatá co do významu a dokáže tak obsáhnout celý život.

Obracím se zvláště na vás, drazí spolubratři v biskupské službě. K tomu, aby vaše poslání spásy v Kristu mohlo pokračovat a šířit se, je důležité „co nejvíce podporovat, jak to bude možné, kněžská a řeholní povolání, a zvláště pak povolání misijní“.³ Pán potřebuje vaši spolupráci, aby jeho volání dolehlo k srdcím těch, které si vyvolil. Pečlivě vybírejte ty, kdo budou pracovat v diecézních centrech pro pastorační povolání. Tato centra jsou cenným nástrojem podpory a řízení pastorační povolání i modlitby, která ji živí a zaručuje její účinnost. Chtěl bych vám také připomenout, drazí spolubratři biskupové, že univerzální církev má starost o rovnoměrné rozdělení kněží ve světě. Vaše vstřícnost vůči diecézím, které trpí nedostatkem povolání, se pro vaše společenství stane Božím požehnáním a pro věřící bude svědectvím o kněžské službě, která se štědře otvírá potřebám celé církve.

Druhý vatikánský koncil nám výslovně připomněl, že „celé křesťanské společenství má povinnost starat se o růst kněžských povolání, a to se uskutečňuje hlavně tam, kde se žije plným křesťanským životem“.⁴ Chci se tedy se zvláštním bratrským pozdravem a povzbuzením obrátit na ty, kdo nejrůznějšími způsoby spolupracují s kněžími ve farnostech. Zvláště se obracím na ty, kteří mohou k pastorační povolání přispět specifickým způsobem: na kněze, rodiny, katechety, animátory. Kněžím připomínám, aby byli schopni vydávat svědectví o svém společenství s biskupem a ostatními spolubratry a vytvářeli tak „živnou půdu“ pro nové zárodky kněžských povolání. Rodiny ať „žijí duchem víry, lásky a zbožnosti“⁵ a ať jsou schopny pomáhat svým dětem, aby velkodušně odpovídali na povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Katecheté a animátoři katolických sdružení a církevních hnutí ať jsou si vědomi svého výchovného

¹ JAN PAVEL II. Posynodální apoštolská adhortace o výchově kněží v současných podmínkách *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), č. 41. Praha: Zvon, 1993, s. 80.

² BENEDIKT XVI. *List seminaristům*, 18. října 2010.

³ II. Vatikánský koncil. Dekret o pastýřské službě biskupů v církvi *Christus Dominus* (28. října 1965), č. 15. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁴ II. Vatikánský koncil. Dekret o výchově ke kněžství *Optatam totius* (28. října 1965), č. 2. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁵ *Tamtéž*.

poslání a snaží se „mladé lidi, kteří jsou jim svěřeni, formovat tak, aby byli schopni objevit Boží povolání a ochotně ho následovat“.⁶

Drazí bratří a sestry, vaše úsilí podporovat povolání a pečovat o ně nabývá plného smyslu a pastorační účinnosti tehdy, když se uskutečňuje v jednotě s církví a směřuje ke službě společenství. Proto je každý okamžik života církevního společenství – katecheze, formační setkání, liturgická modlitba či pouť – cennou příležitostí k tomu, aby v Božím lidu a zvláště v dětech a mladých lidech vzrůstalo vědomí sounáležitosti s církví a zodpovědnost za odpověď na povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, které má být svobodným a vědomým rozhodnutím.

Schopnost pěstovat povolání je charakteristickým znakem životaschopnosti místní církve. Vytrvale a s důvěrou prosme o pomoc Pannu Marii, ať se podle jejího příkladu oddanosti Božímu plánu spásy a na její mocnou přímluvu v každém společenství prohlubuje připravenost říci „ano“ Pánu, který stále povolává nové dělníky na svou zeň. S tímto přáním všem ze srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Vatikán 15. listopadu 2010

BENEDIKT XVI.

⁶ *Tamtéž.*